

Dag 174 – woensdag 19 juni

Ik heb mijn thuiswerkdagjes weer gewisseld deze week. Donderdag moet ik het laatste deel van het taalexamen gaan afleggen in Brussel en dus blijf ik vandaag ook thuis. Gelukkig maar want ze hebben 35 graden beloofd in het binnenland. Dat moet zo een slordige 60 graden zijn in mijn trein. ;-)

Thuis, wat doorgaans onder regio “kust” valt, begint de dag echter grijs. Aan de kust hebben ze slechts 20 graden voorspeld. Het is drukkend en ik ben toch blij om in mijn koele huisje te kunnen werken.

Lagun loopt niet helemaal in zijn doen vandaag. Door de glazen deur van de living naar de inkomhal en het toilet, ziet hij op een gegeven moment Koen zitten op toilet. Maar ofwel herkent hij hem niet, ofwel vindt hij dat Koen zijn deuren moet dichtdoen achter zich want hij zet het op een blaffen. (Groot gelijk natuurlijk in dat laatste geval jongen ;- ) ).

De hele dag komt mijn lieveling zijn speeltjes presenteren. Sorry vriendje, ik heb niet echt veel tijd om te spelen. En telkens wanneer ik op een invitatie inga, staan daar meteen twee andere spelbrekertjes paraat waarop Lagun toch zijn speeltje lost en het spel meteen voorbij is. Drie is toch soms wat te veel van 't goeie. Bijna. ;-)

's Avonds kunnen de viervoeters gelukkig hun hart nog eens ophalen bij mijn ouders thuis. We vieren vandaag alvast Elena's verjaardag van zaterdag. Tegen de avond is het terug lekker warm en kunnen we gezellig buiten op het terras een koude schotel eten. Elena en Mauri proberen hun vliegers in de lucht te lopen met Yana op hun hielen. Lagun bekijkt het wat van op afstand maar het kan hem niet echt boeien. Hij heeft het meer voor Belle en speelt uren non stop met haar. Ze zorgen er wel voor dat ze zich niet te veel vermoeien: beiden blijven meestal op de grond liggen en ze schermen wat met hun snoetjes. Grappig om zien.

Wanneer het later wordt en Belle genoeg heeft van Lagun, gaat ze nog wat jagen. Aan de draad met de burens staat ze onophoudelijk tien minuten te blaffen tot ik dan maar eens ga kijken om te zien waarvoor al die commotie moet dienen: een poes aan de andere kant. Wat zou ze daar toch graag aan kunnen! Het buurmeisje legt uit dat ze kittens hebben van enkele weken oud. Twee zijn er al weggelopen maar zij en haar broertje hebben er nog elk een mogen houden. Ze heeft haar verhaal nog niet af wanneer ik plots een hels gekrijs hoor opstijgen vanuit een van de struiken aan de omheining. Zonder nadenken ren ik erop af maar tevergeefs... een van de poezen is toch door de draad gekropen en Yana is haar te snel af geweest... Jeetje toch. Domme domme poes. Je wist van niet beter natuurlijk want je had thuis twee grote Anatolische herders als vriendjes. Dat zijn natuurlijk geen Mechelaartjes met een geweldig jachtinstinct... Koen kan de poes uit Yana's muil bevrijden maar er staan nu wel vijf zeeeeeeeeeeeeer geïnteresseerde hondjes rond hem. En Lagun is nog niet de minst geïnteresseerden van allemaal! Die blik heb ik nog niet eerder gezien bij hem: puur instinct volgens mij. Nu ja, ze hebben allemaal die blik wel in hun ogen momenteel. Moeder natuur is een sterke kracht. We brengen het lichaampje snel buiten het bereik van hun muiltjes – en vooral uit het zicht van de kindjes. Die kunnen het echt niet rijmen dat hun lieve vriendjes zo een onschuldig weerloos diertje zouden kunnen pijn doen...

Dag 175 – donderdag 20 juni

Vandaag sta ik opnieuw vroeg op: ik heb het laatste deel van mijn taaltest bij Selor en Lagun en ik moeten ons opnieuw om kwart voor negen aanbieden.

Lagun is erg kalm vandaag. Gelukkig maar want we moeten weer een hele tijd wachten in de examenzaal voordat ik aan mijn test kan beginnen omdat ik in de reserve zit van de deelnemers. Ik heb een kauwtje mee voor Lagun maar hij ligt zo braaf te soezen aan mijn voeten dat ik beslis om het hem nog niet te geven. Ik kan me helemaal concentreren op mijn redactietaken. Pas na een uur roert Lagun zich even en krijgt hij zijn lekkers. Daar is hij ook weer even zoet mee. Ik tokkel lekker voort.

Even later word ik echter abrupt weggetrokken van mijn klavier. De stoel waarop ik zit staat op wieltjes en ik had Lagun aan een van de poten ervan vastgemaakt. Een dwaze trien (pardon my French) die achter ons zit en al gedaan heeft met haar test, vond het precies een leuk idee om Lagun te proberen bij zich te lokken. Zonder boe of ba begon ze hem te aaien en met hem te spelen! In een examenlokaal waar 100 anderen zich proberen te concentreren en er absolute stilte moet worden gerespecteerd! Potver hé! Ik probeer haar aandacht te trekken om haar uit te leggen dat Lagun überhaupt niet mag worden aangeraakt maar ik besta niet voor mevrouw. Ik maak me een beetje boos. "Mevrouw, wilt u aub mijn assistentiehond met rust laten!". Ze kijkt me verbouwereerd aan en blijft maar door aaien. Hoe is dat toch mogelijk?! Ik probeer in het Nederlands, het Frans, het Engels... zou ze doof zijn? Ze heeft nochtans zopas een luistertest afgelegd aan de hoofdtelefoon te zien. Ik stel me recht en haal Lagun gewoon fysiek weg bij haar. Ze kijkt me boos aan en verlaat dan de zaal. Ik krijg een blik vol begrip en medelijden van de Selor-begeleiders. Sommige mensen toch hé.

Natuurlijk zit ik dan met de gebakken peren. Gedaan met de rust. Lagun probeert zijn geluk bij andere deelnemers en wordt heel onrustig. Hij begint te piepen en te trekken aan mijn stoel. Gelukkig heb ik mijn kladjes al af. Het wordt een snelle revisie en dan afgeven maar. Hopelijk volstaat het.

Tegen elven zijn we terug op kantoor. Patrick en Catherine zijn ook van de partij vandaag maar zij zullen niet geweten hebben dat Lagun mee is. Hij is out voor uren. Wat een ritje in de metro en een paar uur examen toch kunnen doen hé. ☺

In de namiddag krijgt hij een van zijn nieuwe speeltjes die het BIPT hem heeft cadeau gedaan. Zo een bal met flos aan van Kong. Hij is er meteen dol op! Helaas maakt het wel net iets te veel lawaai en moet ik het terug zien te krijgen zonder dat hij er erg in heeft. Dan maar ruilen voor een tweede lekkere kauwtje van de dag... Ik denk dat je vanavond iets minder korreltjes krijgt vriendje.

Ondanks de twee grote lekkernijen die hij heeft gekregen vandaag, krijg ik geen hoopje voordat we de trein op moeten... Ik hoop maar dat dit niet het eerste ongelukje wordt in de trein...

Het is er bovendien nog erg warm ook en Lagun zoekt verkoeling midden in het gangpad. Zodra we Brussel Zuid voorbij zijn, laat ik hem daar ook liggen. Heb best wel compassie, ik zit zelf ook te stoven maar ik kan mijn gilet uittrekken.

Even later merk ik dat hij zich op iets, of iemand, begint te enerveren. Ja het is op iemand. Een paar zitjes verder probeert iemand hem te lokken en geeft net iets te fel en te lang oogcontact. Lagun

vindt het niet leuk en blaft zelfs even. Ik lok hem terug bij me en de rest van de treinrit blijft hij ook rustig aan mijn voeten liggen.

Ook 's avonds is onze kanjer heel kalm. Het onweer, de hagel, de felle regenbuien... het kan hem allemaal niet boeien. Dat Yana naast hem uit haar vachtje zit te dudder en een zee van kwijl achterlaat, dat vindt hij duidelijk wat raar maar daar blijft het ook bij. De compassie bij hem is ver te zoeken. ☺

Dag 176 – vrijdag 21 juni

Vandaag is het officieel zomer – en meteen ook de eerste dag dat ik een paraplu meeneem naar het werk. Het regent echt pijpenstelen en de lucht ziet er dreigend uit.

Het wordt een uitdaging om gepakt en gezakt, met in de ene hand een paraplu, een flatje aan mijn voet te houden en zo in één stuk op het werk te geraken. Maar ik ben gelukkig niet vies van een uitdaging, en Lagun niet van de regen. Die vindt het heerlijk en zal geen enkele plas onderweg onaangeroerd passeren.

Lagun is fraai. Hij ziet me sukkelen met tas, zak en paraplu en besluit om het me niet nog moeilijker te maken en netjes mee te wandelen zonder trekken. We komen goedgezind aan op werk, samen met meneer Deneff, een van de Raadsleden en iemand die Lagun nog niet vaak heeft gezien. Tot mijn verbazing is meneer Deneff niet vies van een nat hondje, ongeacht zijn indringende geurtje. Nu ja, die wafeltjes die hij in zijn vachtje krijgt wanneer hij nat is, zijn ook übercute natuurlijk en zijn enthousiasme 's ochtends werkt echt aanstekelijk.

's Middags mag Lagun mee naar de tapasbar aan de Beurs. We hebben de premetro nodig maar de gebruikelijke ingang is versperd en ik vind niet meteen het juiste perron. Lagun stoort zich er niet aan, hij gaat waar ik ga en zonder morren. Tenzij we een roltrap tegenkomen. ;-)

In de tapasbar zijn we niet alleen deze keer maar Chris heeft een mooi plaatsje uitgezocht waar ik Lagun in een hoekje kan leggen uit de weg van iedereen. Natuurlijk vindt meneer dat daar niet leuk en tracht hij steeds in dat brede gangpad te gaan liggen. Tja vriendje, dat lekkere botje dat ik meeheb voor jou krijg je wel alleen maar als je komt liggen waar ik je wil hebben. En dat snapt hij gelukkig snel.

Ik kan in alle rust genieten van een lekkere lunch. Vlak voor het vertrek hoor ik iets vallen maar ik zie niet meteen iets. Pas wanneer we aan de zijingang van mijn werk staan, besef ik dat het mijn toegangsbadge moet zijn geweest. Oeps.

We moeten dus naar de andere kant van het gebouw stappen en via de ingang van de Vlaamse Gemeenschap binnen gaan. Een pad dat Lagun duidelijk niet gewoon is want zijn neusje duikt meteen de grond in ondanks mijn "on y va" en "pas toucher". Oh hij is zo geconditioneerd op onze gebruikelijke wegen... Ik probeer al veel te diversifiëren maar het zal duidelijk nog beter moeten.

Vlak voor we binnen gaan, doet hij nog een flinke besoin. Helaas heeft hij van zijn grote stiefbroer wel geleerd om dat in cirkelvorm te doen. Blijf nu toch eens staan kapoen!

Hij tukt de hele dag door in het bureau waar we alleen zitten.

Dag 177 – zaterdag 22 juni

De tweede dag van de zomer is zo mogelijk nog belabberder dan de eerste. De hele dag door staan de hemelsluizen wagenwijd open en we voelen er niks voor om buiten te komen.

De Mechelaartjes delen onze mening, Lagun de waterrat houdt er echter zijn eigen opinie op na. Hij gaat geregeld buiten in het natte gras en de regen liggen. Gewoon liggen. Maffe hond. ☺

's Avonds komt een vriendin naar Landegem afgezakt die als de dood is voor de Mechelaars. Het is even geleden dat we mekaar hebben gezien en om haar niet helemaal te traumatiseren, spreek ik met haar af in een café op het dorp. Ik verwittig haar wel dat Lagun meekomt maar hem heeft ze al gezien en hij kan er mee door. ;-)

Als ik echter had gedacht om rustig bij een pint te kunnen bijpraten met een vriendin, dan had ik verkeerd gedacht. Om te beginnen kom ik tien minuten te laat (op een wandeling die normaal nog geen tien minuten duurt) want meneertje heeft het sleuren in vandaag. Ook dit pad zal ik duidelijk nog wat moeten oefenen. Het is lang geleden dat we te voet naar het dorp zijn gestapt.

In het café zelf is Lagun ook erg onrustig. Nochtans heeft hij al zijn besoins – en meer – kunnen doen buiten op weg naar hier.

Een paar keer springt hij zelfs tegen me op terwijl we daar gewoon zitten te babbelen. Wat wil je toch ventje? Verveel je je? Je kijkt nochtans niet om naar het knabbeltje dat ik voor je mee had en de aandacht van ons of anderen kan je ook niet echt boeien... Ik zal het allicht nooit weten.

Wanneer ik even naar toilet ga, hoor ik een woefje pas écht in paniek schieten. Huilen! Jeetje... hebben we wat last van verlatingsangst daar?

Hij kalmeert pas wanneer ik terug bij hem ben.

Dag 178 – zondag 23 juni

Vandaag is het feest. Groot feest. Koen zal voor de eerste keer zijn twee nichten en hun kids ontmoeten tijdens een tuinfeest bij zijn oom en Lagun mag van de partij zijn.

Het feest vond plaats in een prachtige grote tuin met zwembad. Alleen jammer dat iemand het zonnetje was vergeten te bestellen.

We waren de eerste gasten en Lagun diende nog even aan de lijn te blijven want de poort naar de tuin stond open voor de andere gasten. Niet makkelijk zo om van je Cava en een hapje te genieten met de leiband rond je pols. Dan maar rond mijn been. ;-)

Toen iedereen was gearriveerd en kennis was komen maken met onze kleine vriend, kon hij los. En los gaan deed hij! Met tien kindjes rond hem die maar al te graag wilden voetballen en het zwembad in plonsden, was het ook voor Lagun een heus feest. Om dan nog niet te spreken over de lage tafeltjes met hapjes voor de kindjes die overal verspreid stonden...

Balans op 't einde van de dag: een natte flat, één kapotte bal en slechts één bekwijld kommetje chips maar wel een gestresseerd vrouwke.

Lagun moest immers af en toe toch eens tegen zichzelf worden beschermd. Ik zag zo dat hij zichzelf aan het voorbij lopen was en niet zelf de beslissing zou kunnen maken om af en toe te rusten – of om niet op tafel te springen tijdens de BBQ. De voorbije week is de schooier in Lagun wakker geworden. Of beter gezegd: de pikkedief want hij vraagt het niet langer. Sinds we de “up” oefenen, draait hij zijn poot er niet meer voor om om op tafel te springen. Zelfs op het aanrecht thuis! En da’s best wel hoog.

Het heeft ook wel zijn leuke kantjes zo een potig beestje: Lagun is een echte voetballer! Hij heeft meermaals vandaag een aantal meter gelopen waarbij hij die bal “dribbelde” tussen zijn voorpoten! Hilarisch om te zien.

De dag was snel om en we waren pas laat thuis. Lagun was ronduit op. De rest van de avond heeft hij van op afstand een botje uit Darko’s muil trachten te kijken maar aanstalten om zich recht te stellen en het te gaan halen, waren er geenszins. Oef, ik zal er geen kind aan hebben morgen in Brussel.

Dag 179 – maandag 24 juni

... of heb ik te vroeg gejuicht? Lagun is niks moe vandaag tegen alle verwachtingen in. Hij zoekt de hele treinrit naar bezigheden – en die zijn er natuurlijk niet, toch niet het soort dat ik goedkeur. ;-) En ook in het bureau blijft hij een hele tijd moedig het ene speeltje na het andere presenteren aan mijn collega’s in de hoop dat er iemand zou toehappen.

Ik heb nog een collega te interviewen voor de nieuwsbrief en het lijkt me het ideale moment om hem mee te nemen op sleeptouw. Een beetje “avontuur” in de dag brengen voor onze kleine rakker. ☺

We trekken met de lift naar de derde verdieping en hij mag gaan rondsnuffelen in een totnogtoe onontgonnen bureau. Het bureau van Joost geeft uit op de straatkant en Lagun kan door het kamerhoge raam naar buiten kijken. Ik duizel al als ik Lagun daar zo tegen het raam zie geplakt staan maar de stoere man heeft uiteraard geen last van hoogtevrees. Gepassioneerd kijkt hij het hele interview lang naar buiten.

Tot een andere collega de deur open steekt... ik heb zijn leibandje losgemaakt intussen en meneer ziet zijn kans schoon om te ontsnappen. Tegen dat ik ben recht geveerd en de hoek om kijk in de gang, zie ik al geen spoor meer van de kleine Houdini! Maar ik hoef hem niet te zien om te weten waar hij is natuurlijk. Ik hoor luid gelach en een vuilnisbak omkieperen in het grote landschapsbureau van de postafdeling. ;-) Het is niet van harte dat hij bij me komt wanneer ik “viens” roep maar hij komt toch. Lijntje terug aan en back to business vriendje.

Het is intussen tijd voor de lunch en ik moet nog een ticket halen in de Fnac, helemaal boven in het shopping center Cité 2. Ideale wandeling om onze man nog wat meer te vermoeien.

In Cité 2 moeten we wel een slordige drie roltrappen nemen en aangezien Lagun nu toch tegen de 25 kilo weegt en géén fan is van de gedochten, beslis ik om toch eens de lift van het winkelcentrum te nemen. Het is een tergend traag ding en ik doe het niet graag maar het is een noodzakelijk kwaad. De lift komt eraan, we stappen in zonder problemen, de deuren gaan dicht, het ding zet aan... en Lagun verkramp! Staart aangetrokken, tenen wijd open en hijgen. Oh! Ik heb hem nog nooit schrik weten hebben! Hij is het gewoon om op mijn werk de lift te nemen, maar dit is natuurlijk een ander kaliber. Dit is een glazen lift en ze gaat net ietsje hoger dan die op het werk. Ik zeg niks maar wanneer de

deuren boven opengaan en hij zich uit alle macht lanceert om eruit te geraken, houd ik halt. We gaan het doosje rustig verlaten man! Nu ja, dat “rustig” wil niet echt lukken maar vlak voor de lift blijf ik staan en we doen er een paar oefeningetjes waarvoor hij lekkere beloningen krijgt.

Daarna is het aanschuiven geblazen aan de ticketkassa. Lang aanschuiven. En Lagun maakt me heel duidelijk dat hij daar niet voor kiest... het wordt een strijd van een twintig minuten lang om hem aan mijn voet te houden. En uiteindelijk blijkt het nog voor niks te zijn want ze verkopen het ticket dat ik zoek niet! Enfin, niet helemaal verloren natuurlijk, we hebben onze oefening en onze afwisseling gehad. Zuchtje...

's Middags heb ik gelukkig geen omkijken meer naar Lagun. Pas wanneer ik tegen een uur of vier alleen thee ga halen en terugkeer, tref ik een opgedraaid hondje aan. Zijn fan Rudi is langs geweest en heeft hem wakker gemaakt om even te spelen. Zuchtje nr. 2... Hem nu terug rustig krijgen is natuurlijk niet van de poes.

Dag 180 – dinsdag 25 juni

Het is een bijzonder uneventful dagje vandaag. Koen is het grootste deel van de dag thuis en de drie viervoeters liggen gedrapeerd over de living. Ik verdrink in het werk – wat bijna een verademing is na de paar “lastige” dagen met Lagun. Een beetje tijd apart kan soms eens deugd doen.

's Avonds komen mijn ouders op bezoek en herleven de viervoeters opnieuw. A ja want papa, die staat symbool voor levende snoepjesmachine uiteraard. ;-) Mama zit intussen opnieuw in een rolstoel wegens een verse breuk in haar voet maar heeft al begrepen dat ze bij het binnenkomen best geen aandacht besteedt aan de honden en hen gewoon voorbij rolt als ze niet wil besprongen worden in haar stoel. Nu moet ik haar wel nog eens uitleggen dat “honden aankijken” of “uit de hoek van je ogen kijken naar hen” en “lachen omdat je het stiekem wel leuk vindt dat er aan je blote tenen wordt gesnuffeld” ook gelijk staat aan aandacht geven. ☺

Rustgevend is het vandaag niet bepaald om aperitiefhapjes op onze lage salontafel neer te zetten. Je zou bijna gaan denken dat Lagun geen eten krijgt bij ons – of denkt over telekinetische krachten te beschikken en de kommetjes tot bij hem te kunnen staren. En die Mechelaars doen natuurlijk lekker mee! Slechte manieren verdorie. Dit is iets wat ik niet gewoon ben van mijn stamoudsten.

Dag 181 – woensdag 26 juni

Vandaag krijgen de tuintjes van het BIPT een trimbeurt. En niet door Lagun maar door echte professionals. De kleine wanna-be-tuinier ligt lekker te soezen terwijl de mannen aan de slag gaan in het tuintje waar ons bureau op uitgeeft. Het is nochtans een lawaai van jewelste: elektrische snoeischaren, bladjesblazers en bulderende werkmannen. Pas na een uur schiet onze vriend plots wakker uit een diepe slaap. Hij is van iets geschrokken want hij zet het meteen op een blaffen. Wat doen die mannen daar toch met jouw struikjes hé?! ;-)

Ik krijg hem gelukkig wel snel genoeg terug kalm met een beetje afleiding. De mannen mogen voortdoen.

's Middags neem ik Lagun mee op sleeptouw naar mijn favoriete Engelse boekenwinkel: Waterstones. Op tien minuutjes stappen van het werk. Of dat zouden tien minuten zijn met een

flatje dat meewerkt. De wandeling heen wordt echter een regelrechte ramp. Wat ik vandaag ook probeer, ik besta niet voor Lagun. Ik ben slechts dood gewicht dat tegenwerkt. Die duiven, dat straatvuil, die geurtjes die worden meegevoerd door de relatief sterke wind, die andere mensen en honden, dat is allemaal stuk voor stuk zoveel leuker dan ik, zijn vrouwtje waar hij elke dag moet op zien. ☹

Dan maar “the hard way”: ik stop zodra hij trekt, zeg niks en wacht tot hij de spanning van de lijn haalt om voort te gaan. Op veel begrip kan ik niet rekenen vandaag. Ik hoor veel boos gemompel van mensen die al sms-end plots tegen onze rug opbotsen. Waarom heb ik vandaag mijn sweater niet aan waarop staat “professional dogwalker – frequent stops”?! ☺

Ik voel dat mijn geduld wel opgeraakt vandaag maar mijn doel is gelukkig in zicht en het stimuleert me om nog even koppig vol te houden.

Wat ik wel was vergeten, is dat overal in Waterstones tapis-plain ligt. Niet bepaald de beste ondergrond om die neus van een flatje bij weg te houden. Lagun is zo mogelijk nog moeilijker in de winkel dan op straat. Het helpt niet natuurlijk dat een van de jongens die er werken hem plots over zijn kopje wrijft en wat zot maakt. Ok, zijn Canisha-slabbetje (aka zijn frakje ;) ) valt niet op en even leek hij wellicht op een doodgewoon hondje terwijl ik in de boeken stond te snuisteren, een doodgewoon hondje dat zich dood verveelt in een boekenwinkel en dat doodleuk duidelijk maakt wel te verstaan. Een eyecatcher in de winkel is de grote mooie witte marmeren trap naar de eerste verdieping. En die vangt ook de blik van Lagun. Ik weet niet wat hij hoopt te vinden op de trap of welk geurtje hij daarboven opvangt maar hij moet en zal die trap op. Ja, mooi niet ventje. Ik probeer netjes enkele rekken rond te stappen met Laguns aandacht bij mij maar het is zinloos. Dan maar beginnen aan de moeizame wandeling terug naar werk...

Het is ook niet het einde van mijn lijdensweg met hem die dag. Ook in de trein huiswaarts krijg ik geregeld Laguns middelvinger. We hebben wederom zo een prehistorisch model van trein waarin je in aparte coupés drie aan drie tegenover elkaar zit en dat gaat wel, op voorwaarde dat niet alle stoeltjes zijn ingenomen. Maar alle stoeltjes waren wel gevuld geraakt tegen dat we Brussel-Zuid verlieten natuurlijk. Het is dan bijna onmogelijk om ervoor te zorgen dat Lagun geen enkele medereiziger raakt. Zéker wanneer dat flatje ineens Oost-Indisch doof blijkt te zijn en hij zich tegen de benen van de anderen begint te flokken of zich ongegeneerd languit op de voeten van mijn overbuur gaat draperen. De hele rit moet ik me bezighouden met hem terug in te halen zoals je een vislijn inhaalt. Vermoeiend en zeer frustrerend.

's Avonds krijgen we Gerrit op bezoek en hij heeft lekkers mee. Niet dat onze vriend het echt heeft verdiend vandaag maar goed; een grotere bench kan iedereen alleen maar baten nu. Misschien gaat Laguns humeur ermee weg.

Gerrit mag de hele avond getuige zijn van Laguns kuren en stelt me gerust (hoewel...) dat dit typisch flatcoatgedrag is, dat Lagun nu een paar maanden zal rebelleren en dat ik iets kordater mag/moet optreden. Een paar maanden?!?!?! O jeetje...